

SZENTMÁRTONI JÁNOS

Akit épp nézel

Mezey Katalinnak

„Múlt város cinkosa,
úgy szenvedni nem tud már,
aki nem olyan fiatal,
aki csak észrevétlenül
és lopva visszaes
arra, amit csak ő lát.
Aki vonatra váró,
sötét ruhás utazók között
maga is
virágcsokrot szorító,
csomagos idegen.”

(Mezey Katalin: *Aki most észrevétlenül*)

*Az almák mosolyogtak, mert ez a szokásuk.
A költők verset írtak, másként nem tehettek.
Jóanyám meg ott állt a tyúkól mellett,
hogyan megszüljön egy új világot.
Zajosat, pazarlót – ennyire tellett.
Fejem körül porfüggöny csapkod,
s nyikorog bennem egy ajtó,
mint afféle leszerepelt westernhősben.
Ha akarnék is még mondani valamit,
emlékeimre levetkőztem.
S most mit kezdjek ezzel a várossal,
ami körém nőtt, mint egy dzsungel?
Helyemet nem lelem benne,
csak a megszokás hajt végig az utcán,
s a kötelesség árama
kisebb-nagyobb dolgaim között.
De a szenvedély..., mely tisztára
égetett minket – mint egy megsértődött
vendég, álruhában távozott.
Mint egy föl nem ismert rokon, elköltözött.
Marasztalnom kellett volna, jól tudom.
De észre se vettem, mikortól nincs.
Állok a körút forgatagában, és szédülök.
Áthullámszik rajtam a tömeg
éles szirénazajjal,
lökődő és káromkodva,
mintha valami kozmikus vályú felé
hömpölyögne megannyi csorda,
s érzem, ha nem lövöm ki magam innét,
végleg leroskadok, s megfulladok alatta.
Ahol csokolóztam, ahol verset írtam,
ahol kislányom toltam szuszogva
önnön végzetem elöl – sehol nincs már.*

*Sem a pad, az éjszakai buszmegállók,
sem az ulisszeszi tengerekre néző konyhaasztal,
sem a költözések dobozai közt
elsurranó ifjúság.
Egyre kevesebb az, mi ide köt, itt marasztal.
Hogy lehetnének-e még nagy nemzedék – kétlem.
De szívesen vitázom Veled, ha javunkra válik.
Talán ha utolér minket a történelem,
s megértjük, mi végre bukdácsoltunk el idáig...
De addig, csak sötét ruhás, csomagos idegen maradok.
Akit épp nézel, s azon tűnődsz, csokorral kezdedben,
vajon melyik vonatra vár.
S lobog köröttünk egy különös évszak:
a szélben virágok vonulnak, nimfák,
s megtépett szalagok.*

Császármadár – Nagypám emlékére